

ספר אוצר הסיפורים

— חלק י"ב —

כולל סיפורים נוראים ואמיתיים. עצות נפלאות.
שיחות יקרים. ומוסרים נאים. ממקום קדוש יהלכון.
מקדמונים. צדיקים יסודי עולם. ומרבינו הבעש"ט
הקדוש זי"ע. ותלמידיו הקדושים. ותלמידי תלמידיהם.
המלהיבים ומושכים לבות ישראל לאביהם שבשמים.
להשריש בקרבם דרכי החסידות ואמונת ה'. כל אלו
נלקטו ונאספו מספרים יקרים יקרי המציאות. ומה
שכתבו לי רבנים גו"צ חסידים ואנשי מעשה.

וראה זה דבר חדש

מעשה נורא מר' יוסף דילה ריינה
אשר זה רבות בשנים שלא נדפסו בעולם.

ה"צפיר" באלפי ישראל.

צ"י מאשקאוויטש, ירושלים.

רחוב אבן יהושע 32. — ת. ד. 5126

המז"ל ס' אוצר הסיפורים י"א חלקים. אוצרות הש"ס ג"ה.
ברכה משולחה. ברכה לחיים. ברכת החמה. שערי ייסור, ועוד.

פניה"ק ירושלים תובביא.

שנת ת"הא שנה טובה ומבורכת לפ"ק

במקום הקדמה.

מעשה נורא מר' יוסף דילה ריינה מקונטרס כת"י ישן שהעתיקו אותו ג"כ מכת"י ישן נושן ומיושן אשר מצאו אותו בגנוי הספרים אשר בצפת תוב"ב מכת"ב יד הר"י יהודה ב"ר מאיר ז"ל תלמידו של ר' יוסף דילה ריינה שהיה עמו שם בשעת מעשה הגדול אשר עשה כשהי' בארץ הגליל הוא צפת תוב"ב שנתן אל לבו לפצור ולהביא את הגאולה וכמדומה שהי' מומן קדמון מאד ולא נודע באיזה זמן הי' זאת המעשה. — ובס' יהודי המזרח בא"י הביא שמשוער שחי בשנת רל"ב, והי' מרבני צפת, ונכדו הי' ר' יצחק די לה ריינה, ונמצא כת"י בספרית הואטיקאן ברומא שנכתב בשנת שי"ז ע"י ר' יהודה בן שלמה רגוסי (מספר תנ"י), ובדף ק"י שם כ' "אמר המעתיק שר' יצחק דילה ריינה צוה לשים בקברו סיד על הארץ וינוחחו כדי שיתעכל מהרה, ואמר שכך צוה אביו ר' יוסף דילה ריינה השני לעשות לו, ולשים הדסים בין ירכיו וכן עשה".

הערה. ממז"ר הרוא"ן מרגליות שליט"א, מה שכתב בהגהות דרך אמת (על זח"ב דף ר"ח ע"ב אות ד') וז"ל והוא יסוד, ומכאן טעם נכון דנמצא בשם ר"י דלאריידה שצוה לשים הדסים בין ברכיו אחר פטירתו וכן צוה לו אביו עכ"ל. שצריכין להגיה ר' יצחק ב"ר יוסף דילה ריינה השני.

בס' הגלגולים מהרח"ו (פרק ס"ו) הביא שרבו האר"י ראה לר' יוסף דילה ריינה מגולגל בכלב אחד שחור, על שנתמש בקבלה מעשיות והקטיר לעבודה זרה, כנודע במעשה ההוא שחוריד לאמון מנוא".

[ההמשך לזה תמצא בסופו עמוד ל"ב].

אוצר הסיפורים (חלק י"ב).

מעשה גדול ונורא מן יוסף דילה ריינה שהי' אדם גדול
וחכם ובקי בחכמת הקבלה מעשיות והי' יושב בארץ
הגליל היא צפת תוב"ב, ויחי היום ויתן אל לבו לפצור ולהביא
הנאולה ולהעביר ממשלת זדון מן הארץ. והנה הי' לו חמשה
תלמידים אשר היו עמו יומם ולילה לכל בקשתו וגם היו בקיאים
בחכמה ההיא כמו שלמדו ממנו, ויאמר אליהם^י בני הנה נתתי אל
לבי לדרוש ולתור בחכמה אשר נתן לי האלקים כי אין טוב
לבלות ימינו בלי תועלת. ולא לחנם חנני אלקים בזאת החכמה
רק לעשות נחת רוח ליוצרנו להעביר רוח טומאה והגלולים מן
הארץ ולהביא משיחנו ויפרקנו מצרינו. ויענו חמשה תלמידיו
כלם פה אחד ויאמרו אדונינו מורינו ורבינו הננו מוכנים לכל
אשר תצוינו וכל אשר תחפוץ נעשה כי ה' אלקים עמך ואנחנו
עבדיך ותלמידיך נעשה ככל אוות נפשך. ויאמר אליהם אם כן
זאת עשו הטהרו והחליפו שמלותיכם והיו נכונים לשלשרת
ימים אל תגשו אל אשה והכינו לכם צרה כי ביום הג' נצא השדה
ולא נשוב אל בתינו עד התנחל בני ישראל איש נחלתו בארץ
הקדושה בעזרת גורא עלילה ואשר לו הכח יתן ליעף כח בימין
ה' נאדרי בכח. והי' כשמוע התלמידים את דברי רבם קמו
בזריזות ובחזק גדול וללבוש בגדים נקיים ויטהרו ויחליפו שמלותם
ויקחו בידם צידה ומזון פת נקיה אשר עשו אותו בטהרה ולא
נגעה בהם אשה. ויבואו אליו ביום השלישי והנה גם הוא נצב
לבדו בבית מדרשו בקדושה ובטהרה גדולה ובפרישות גדול
מתבודד וראשו בין ברכיו. והי' כבואם הרים ראשו ויאמר אליהם

בואו

בואו בני ברוכי ה'. והי נועם ה' אליקינו עלינו יהי רצון
שתשרה שכילה במעשה ידינו ויסכיט עמנו הקב"ה ויעזרנו על
דבר כבוד שמו, ויענו ויאמרו זמן כן יאמר ה' וחפץ השם
בידך יצליך.

אחר הדברים האלה לקח ר' יוסף הנזכר כל מיני מרקחות
וקסת הסופר במתניו ויאמר אליהם קומו נצא, ויצאו
ויבואו אל מירון ויבואו אל קבר הרשב"י וישתטחו על קברו
וילינו שם בלילה ההוא וכל הלילה לא ישנו רק שינת עראי.
ויהי לעת הבקר מעט קודם עלות השחר נתנמנם ה"ר יוסף
ויבא אליו בחלום הרשב"י ובנו ר' אלעזר ויאמרו לו למה תכניס
ראשך במשא כבוד אשר לא יעלה בידך וכונתך רצויה אם
יעלה בידך ולכן הזהר והשמר מאד על נפשך. ויאמר אליהם אל
אלקים הוא יודע כונתי ורחמנא לבא בעי ויעזרנו על דבר כבוד
שמו המחולל. ויאמרו לו ה' אליקך ירצך.

וידבר בבוקר הלכו לעיר טבריא וילכו בשדה ויבואו אל היער
אשר בו אילנות הרבה וישבו שם כל היום ההוא ולא פסקו
מגירסא ובתעני' ולא היו מסתכלים ולא רואים שם שום אדם
ולא בהמה רק עופות השמים והיו עוסקים בצירוף שמות הקדושים
וביחודים הנודעים להם בקדושה ומורא גדול. והיו הולכים בכל
בקר לטבול בים טבריא כ"ו טבילות רצופות כנגד שם ההוי"ה
והיו מכוונים על כל טבילה וטבילה לצירוף ויחוד הנודע להם.
כמשפט הזה עשו שלשה ימים רצופים ושלשה לילות בתענית
לילדה ויום, ובלילה לא היו אוכלים שום בעל חי לא בשר ולא
דגים לא יין ולא שכר. ויהי

וַיִּדְבֹר לַעֲת עֲרַב בַּעֲלוֹת הַמִּנְחָה וַיִּקַּם ר' יוֹסֵף עִם תַּלְמִידָיו
 וַיִּתְפַּלְלוּ מִנְחָה בְּקוֹל עֲרַב בְּכוֹנָה גְדוֹלָה וַעֲיִנֵיהֶם סְגוּרוֹת.
 וְכַשֶּׁהֲגִיעַ לִשְׁמַע קוֹלָנוּ אָמְרוּ עֲנֵנוּ וּבִמְקוֹם שֶׁמִּזְכִּירֵינוּ שֶׁם הַהוֹיִיָּה
 בְּכִינוּי אֲדֵנוֹת הֵם הָיוּ מִזְכִּירִים אֶת הַשֵּׁם הַגָּדוֹל כִּכְתָבוּ בְּנִקּוּדוֹת
 הַיְדוּעוֹת וַיַּחְדִּין הַצְּרִיכִין. וְהִרְבֵּה וְהַפְצִיר בַּתְּפִלָּה אֲרוּכָה וּבַהֲשַׁבְעוֹת
 גְּדוֹלוֹת לְכָל מַלְאכֵי עֲלִיּוֹן הַנוֹדְעִים אֲצִלוּ עַד שֶׁבִטּוֹף אָמַר הַהוֹיִיָּה
 בְּצִדּוֹף שֶׁם מִ"ב עֲנִינוּ בַּעַת וּבַעוֹנָה הַזֹּאת וּבִכַח הַשֵּׁם הַגָּדוֹל
 הַזֶּה הַשְּׁבִיעַ לְאֵלֵיהוּ הַנְּבִיא שִׁיבָא מִיַּד אֱלֹוֵי בַּהֲקִיץ לְדַבֵּר עִמּוֹ
 וְלַהוֹרוֹת אוֹתוֹ אֵת אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה כְּדִי לְהַבִּיא מַחֲשַׁבְתּוֹ לְפוֹעַל. וְגַמַּר
 תְּפִלְתּוֹ וּנְפָלוּ עַל פְּנֵיהֶם בְּנִפְלִית אַפִּים. וּמִיַּד אַחֲרֵי נְפִילוֹת אַפִּים
 וְהִנֵּה אֵלֵיהוּ הַנְּבִיא בָא בְּמַרוּצָה וּבִפְתָע פְּתֹאֵם עֲלֵיהֶם נִגְלָה
 וַיֹּאמֶר אֵלֵיהֶם הִנֵּה עָתָה בָּאתִי וְמָה אַעֲשֶׂה לָכֶם וְמָה בְּקִשְׁתֶּכֶם
 אֲשֶׁר הִפְצַרְתֶּם בַּתְּפִלָּה. וַיִּקַּם ר' יוֹסֵף עַל רַגְלָיו הוּא וְתַלְמִידָיו
 וַיִּשְׁתַּחוּ אַפִּים אֲרֻצָּה וַיֹּאמְרוּ שְׁלוֹם לְאֲדוֹנֵינוּ אֲבִי אֲבֵי רַכֵּב יִשְׂרָאֵל
 וּפְרָשָׁיו נְבִיא אֱמֶת קָדוֹשׁ ה' מְבַשֵּׁר טוֹב מִשְׁמִיעַ יְשׁוּעָה אֶל נָא
 יִרַע בְּעֵינֵי אֲדוֹנָי כִּי הִפְצַרְתִּי לְהַבִּיאֲךָ אֵלַי, כִּי גִלּוּי וַיְדוּעַ לְפָנַי
 אֲלִקְנִי כִּי לֹא לְכַבּוּדִי וְלַעֲצָמִי הִטְרַחְתִּי עֲלֶיךָ רַק קָנָא קָנָאתִי
 לְכַבּוּד קַבִּיָּה וּשְׂכִינִתִּיהָ, וְאַתָּה לָךְ רָאוּי לְקָנָא קָנָאת ה' צְבָאוֹת
 כִּי כִךְ אֲוַמְנוֹתְךָ וְלִכֵּן תִּפּוֹל נָא תַּחֲיִנְתִּי לְפָנֶיךָ וְהִרְאֵנִי הַדֶּרֶךְ
 אֲשֶׁר אוֹכַל לְכַבּוֹשׁ בַּהּ סִיטְרָא אַחֲרָא וְלַהֲגַבִּיר וְלַחֲזֹק סִיטְרָא דְקָדוּשָׁה.
 וַיִּעַן אֵלֵיהוּ הַנְּבִיא וַיֹּאמֶר לוֹ דַּע לָךְ כִּי הַדְּבַר אֲשֶׁר אַתָּה חוֹשֵׁב
 לַעֲשׂוֹת כְּבֹד מִמֶּךָ הַדְּבַר וְלֹא יַעֲלֶה בִּידְךָ כִּי בַּעוֹנוֹת
 הַקְּלִימוֹת וּסְמָאִיל וְסִיעֲתִיהָ גִבְרוּ מְאֹד וְלֹא תוֹכַל לַהֵם כִּי צָרִיךְ

תוספת

תוספת טהרה קדושה ופרישות גדול ולהבדל מעניני העולם הזה ולהוסיף סיגופים וטבילות כי לא תוכל להם בלא זה אולי יפגעו בך ויזיקוך. אבל דע כי כונתך רצויה אם תוציא מחשבתך לפועל אשריך וטוב חלקך. אבל עצתי הוא חדל לך פן יפגעו בך ס"מ וסיעתיה כי לא תוכל לו. ויען ר' יוסף ויאמר אל נא אדוני אל תרפה את ידי חזקני ואמצני כי נשבעתי שלא אשוב אל ביתי עד אוציא לאור ואקים שכינתא קדושא מגו עפרא. ואתה גם אתה ברוך ה' תן ידך עמנו והורנו כדת מה לעשות ועלי המצוה לשמור את כל אשר יצוה אדוני את עבדו. ואני מוכן ומזומן למסור נפשי ורוחי למות לכבוד קודשא בריך הוא ושכינתיה אך יבא נא דברייך מה נעשה כי אליך עינינו. ויהי כשמוע אליהו הנביא את דבריו כי הוא חרף נפשו למות לכבוד קב"ה ושכינתיה או אמר לו מה אוסיף לדבר אליך עוד ואם יעלה בידך ותוכל לעמוד נגד ס"מ וסיעתו ותשמור את אשר אנכי מצוך היום אשריך וטוב חלקך ונעים גורלך.

ועתה זה הדבר אשר תעשה אתה ותלמידך תשובו בשדה רחוק מן הישוב כאשר ישבת עד עתה ולא יראה ולא ימצא עמכם מאדם עד בהמה. ותשובו שם כ"א יום ולא תאכלו ולא תשתו רק מלילה ללילה. ומאכל שלכם יהיה לחם ומים לבד. ולא תאכלו לשבעה רק כפי אשר תדעו בעצמכם שתוכלו לחיות. ובכל לילה תמלטו מעט באכילה עד שתרגילו עצמכם באכילה מעט מזער. ותרגילו להריח בשמים בענין שהי' החומר שלכם זך ונקי ותוכלו לסבול מלאכי עליון אשר

אשר תוריד אותם לדבר עסך, וכן בכל יום תעשו כ"א טבילות כמנין אהייה, ובסוף כ"א יום תעשו הפסקה ותקבלו תענית שלשה ימים רצופים לילה ויום, ובכל יום תעשו כ"א טבילות כנז"ל, וביום הג' אחר תפילת המנחה תזכיר שם הגדול שם בן מ"ב שאתה יודע עם הצרופים והכונות שלו, ותזכיר השם הגדול היוצא מפסוק שרפים עומדים ממעל לו כאשר אתה יודע בניקודו ומקורו, וכאשר תעשו כן תהיו עטופים בטלית ותפילין ותכסו את פניכם, ותשיעו באלו השמות הקדושים את סנדלפון המלאך הוא עם מהנהו שיבואו אליכם, וכאשר יבואו התחזקו בריח הטוב להריח כי יהיה לכם פחד ורעדה וחולשה גדולה מקול הרעש והאש הגדולה, ומיד תשליכו עצמכם לארץ ותאמרו בקול רם מאד בשכמל"ו, ומיד סנדלפון וסיעתו יאמרו אליכם למה עשיתם הדבר הזה, ומיד בדברו אליכם מקול הרעש הגדול מכח דבורו תצא נשמתכם ותשארו בלא כח ויסתמו דבריכם ולא תוכלו להשיבו מרוב הפחד והחולשה, ולכן באותו הפעם יהיה לכם לבונה זכה להריח בה, ותבקשו מהמלאך הנז' בבקשה ובתחנונים שיחזק אתכם ויתן בכם כח שתוכלו לדבר, והוא יאמר לכם את אשר תעשו יען כי הוא השומר הדרך והנתיב אשר לא יכנס ס"מ במקומות הקדושה, ומכיר תחבולותיו ויודע מקומות אשר הוא בו מתחזק ובמה תלוי כחן כדי שחוכל להלחם עמו, וה' אלקיך ירצך לשלום.

אין מיד שהלך אליהו הנביא לדרכו התאזרו והתחזקו ר' יוסף עם תלמידיו יחד בלב אחד והוסיפו קדושה יתירה על קדושתם

קדושתם ויעשו ככל אשר אמר להם אליהו ולא הפילו דבר מכל אשר צוה אותם. ולא פסקו מגירסא ביום ובלילה ולא היו מתרהרין בדברי העולם דק במושכלות ובמעשה מרכבה עד שכמעט דהופשט מהם טבע דחומר, וכאשר דהשלימו הימים הנז' ככל אשר צוה אותם אליהו מיד לעת מנחה גדולה קם ר' יוסף ותלמידיו במורא גדול ובפחד ובאימה ונוהצטפו בטלית ותפילין וכסו את ראשם והתפללו תפלת מנחה בכונה גדולה ואמרו עננו כנו"ל, ובמקום שם הוי"ה היו אומרים השם הגדול והגורא ככתבו ונקודו הנודע להם בניגון ונעימה. וגטרו התפלה ונפלו על פניהם בנפילת אפים מכוסים, וקמו מיד על רגליהם ואמרו וידוי על עונותם ועל עון כל בית ישראל.

ואחר זה זעקו בקול רם בכל כחם עננו אלקי המרכבה עננו, ועשו השבעה בשם מ"ב ובשם אשר אמר להם אליהו היוצא מפסוק שרפים עומדים ממעל לו. והשביעו למלאך סנדלפון שיתגלה עתה אליהם הוא וכל סיעתו הקדושים בכח השמות הקדושים. ויהי ככלותם לדבר נפתחו השמים ויבא אליהם פתאום סנדלפון המלאך עם כל מחנהו והנה רכב אש וסוסו אש מחנה גדולה ואש להבה מלאה כל הארץ רעש גדול קול גדול ולא יסף, ויחיד ר' יוסף חרדה גדולה עד מאד ורוח לא נשאר בקרבו הוא ותלמידיו ויפלו על פניהם ארצה ויפג לבם ורעדה אחזתם ויתחזקו והריחו בלבונה זכה אשר בידם ותשב להם רוחם, אך אימה ורעדה וחולשה גדולה נשארה עליהם עד כי לא יכלו לדבר, והנה כאשר בא אליהם המלאך סנדלפון עם מחנהו ויאמר

מה לך בן אדם רמה ותולעה איך מלאך לבך להרעיש עליונים ותחתונים ולא תשגיח וחראה ערכך השפל, התכבד ושב בביחך פן יפגע בך חיילותי וישרפוך בהבל פיהם, ויען ר' יוסף בקול נמוך ונשבר מרוב חולשה ואימה גדולה אשר הי' מרתת כל גופו ואבריו ויאמר אדוני מלאך האלקים קדוש מה יוכל עבדך זדי לדבר לפניך והנה נשארתי בלי רוח ונשמה כמת מרוב שחדך, ואימה ורעדה גדולה נפלה עלי כי יראתי מהאש הגדולה הזאת ואיני יכול לענות לאדוני, כי אם בחסדך חזקני ואמצני ותן לי רשות לדבר לפני אדוני, מיד כשמוע המלאך את דבריו ויגע בו ויאמר קום ודבר דבריך ראה החזקתי אותך.

וַיִּדְבֹר כַּאֲשֶׁר נִגַע בּוֹ הַמַּלְאָךְ קָם וַנַּחְחוּק וַיִּשְׁתַּחֲוּ לֵאפְיוֹ אֶרְצָה וַיִּסֵּר טַנְעֵלָיו מֵעַל רַגְלָיו, אַבְלָה תַלְמִידָיו עֲדִיין פְּנֵיהֶם בֶּאֱרֶץ וְלֹא יָכְלוּ לִקְוֹם. וַיַּעַן וַיֹּאמֶר רַבִּי יוֹסֵף שְׁלוֹם לְךָ וּשְׁלוֹם בּוֹאֵךְ מַלְאָךְ ה' צְבֹאוֹת וּשְׁלוֹם לְכֹל מַחְנִיךְ הַקְּדוּשִׁים וּבִבְקִשְׁתָּ מִמֶּךָ חֹזְקִי וְאִמְצָנִי וְעֲזֻרָנִי לְמַלְאוֹת אֵת רְצוֹנִי, כִּי גְלוּי לִפְנֵי מַמְלַחַת הַקְּבִ"ה כִּי לֹא לְכַבּוּדִי וּלְכַבּוּד בֵּית אָבִי אֲנִי עוֹשֶׂה רַק לְכַבּוּד אֱלֹקִים חַיִּים מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים אֲשֶׁר לוֹ לְבַדּוֹ הַמַּמְלָכָה, וְעַתָּה אַתָּה קְדוֹשׁ וְחַיִּילוֹתֶיךָ הַקְּדוּשִׁים הַסְּכִימוּ עִמִּי לְהַלְחֵם בְּעַמְּלֶךָ וּשְׂרוּ, וְהִרְאֵנִי הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר אַעֲשֶׂה לְהַעֲבִיר מִמְּשַׁלַּת זָדוֹן מִן הָאָרֶץ, וְאִךְ וּבַמָּה אוֹכַל לְהוֹרִיד סִ"מ מִמְּעוֹנִי וּלְהַעֲלוֹת מַחְנוֹת וּצְבָאוֹת קְדוּשִׁים לְהַאֲדִיר רַם עַל רַמִּים כַּאֲשֶׁר הָיוּ בַיָּמִים קְדֻמוֹנִים, וַיַּעַן הַמַּלְאָךְ אֵת ר' יוֹסֵף וַיֹּאמֶר לוֹ הֲלֹא דְבַרְיֶךָ טוֹבִים וְנִכּוּחִים וְיָתֵן שׁוֹמֵעַ לְךָ וַיְהִי אֱלֹקִים עִמָּךְ, כִּי כָל חֲמַדַּת הַמוֹן קְדוּשִׁים

שְׂרִטִּים

שרפים ואראלים וכל מחנות קדושים יושבים ומצפים מתי יבא נקמת ה' אלקים וקימת שכינת קדושתו אשר בעונות מושפלת עד גולות תחתיות. אבל דע לך בן אדם כי כל אשר עשית עד עתה אינו כלום. ואלו היית יודע המקום אשר עלה ס"מ ומחנהו לא היית נכנס בדבר הזה, כי מי יוכל לו זולתי הקב"ה לבדו בעצמו עד עת בא דברו, ואני הנה עתה באתי אליך לכבוד שם הגדול אשר זכרת, אבל מה אני יכול לעשות לך כי אינו יכול להשיג לדעת במה כחו גדול של ס"מ ומחנהו ובמה תלוי ירידתו ועלייתו, זולתי המלאך הגדול אכתריאל וחיילותיו ומט"ט שר הפנים וחיילותיו, שלולי הם היה נכנס והיה כח בידו לעשות כליה לשונאיהם של ישראל. ואני אין כח בידי לעשות רק לשמור נתיבות הקדושים אשר בעולם העשיה שמשם עוברים תפלות ישראל, ואני שומר אותם עד אשר אני מוסר אותם לאלו המלאכים, והם היודעים ויוכלו להגיד במה תלוי כחו הגדול של ס"מ. והנה מי יוכל לעמוד לפני אלו המלאכים האדירים, ולא תוכל לסבול המראה הגדולה והמורא הגדול והאש אוכלת אש של אלו המלאכים אשר הם למטה ממחיצתם, ואם נבהלת מפני איך תוכל לסבול ולעמוד ולהתקיים לפניהם. וכן בענין הפרישות אשר עשית צריך שתוסיף כהנה וכהנה, ועתה הלא כה דברי פרוש וקבל שכר, אבל האמת אם היית יכול לעשות הרבה על נכון שכרך הרבה מאד, ומי יוכל לעמוד במחיצתך.

רבי יוסף ויאמר צעיר אני וקטן ויודע אני בעצמי שאיני ראוי לעשות הדבר הזה כי מי אני לבא לפני

המלאך

אוצר הסיפורים

יא

המלאך, אבל יודע אני כי לב נשבר ונדכה אלקים לא יבזה. כי לא בזה ולא שקץ ענות עני. ואני גמרתי בדעתי למסור נפשי ורוחי על קדושת קב"ה ושכינתיה ליחדו יחוד שלם עם שכינתיה, וכל אשר צריך אעשה ואשפוך את נפשי ודמי ובשרי קרבן לפני קב"ה ושכינתיה. ולכן מלאך השרת קדוש השם הורני מה אעשה להוריד אכחריא"ל ומטטרו"ן. ומה פרישות אוסף בקדושה ובטהרה, ואיזה שם אשביע אותם, כי אמרתי אמותה הפעם אחרי ראותי פני מלאכים קדושים ועליונים כי בזה יהיו לי חיים נצחיים.

וי'ס'ף המלאך ויאמר שמע נא דברי ויהי אלקים עמך אֵת הדבר הזה תעשה וצוך אלקים ויכלת עמוד, ויהי רצון מלפניו להצליח ולהוציא מחשבתיך לפועל, זה הדבר אשר תעשה ככל אשר עשית עד עתה מהטבילות והתעניות וטהרת המחשבה, כן תעשה ארבעים יום ולא יזוז מחשבתיכם מן המושכלות אפילו רגע בין ביום בין בלילה, ותגרעו בכל יום דבר מה מהמאכל עד שתרגילו באכילה דבר מועט ותוסיפו בהנאת הריח כי היא עיקר חיות הנשמה, ואחר ארבעים יום תזכיר שם המפורש של שם בן ע"ב עם כל כוונותיו ונקודותיו ומקורו כידוע לך, ובו תשביע השני מלאכים הגדולים, והאדירים, וקודם ההשבעה תתפללו ותתחננו בבקשה מלפני האל שיעזור אתכם ויתן לכם כח לסבול המורא הגדול והאש הגדולה שלא תמותו, ואחרי כן תתחננו לאלו המלאכים שיעשו למען כבוד השם המפורש ויבואו אליך, והתחזק כאשר עשית עתה. ושאל מהם כח ועוז לדברך כי הם מלאכים אדירים וגדולים, והם יודיעו לך

דרכי

דרכי ס"מ ובמה חוכל להורידו, חזק ונתחזק בעד עמנו ובעד ערי אלקינו וה' ישמרך מכל רע ישמור את נפשך, וילך מלאך ה' בסערה השמים, ועריין התלמידים מושלכים ארצה מרוב הפחד והאימה.

וַיִּרְאֵהוּ כְּאִשֶּׁר נִסַּע הַמֶּלֶאךָ סַנְדְּלָפוֹן וּמַחְנָהוּ וַיִּקְוּ מֵעַל פְּנֵיהֶם, וַיֹּאמֶר לָהֶם ר' יוֹסֵף בְּרוּכֵי ה' חֲזָקוּ וְאַמְצוּ וּנְעִשֶׂה בְּזִרְיוֹת כָּל אֲשֶׁר צִוֵּי הַמֶּלֶאךָ, וַיֹּאמְרוּ הֲנֵנוּ מוֹכְנִים וּמוֹזְמִיִּים וְאֲשֶׁרֵינוּ כִּי רֵאִינוּ מֵרְאוֹת אֱלֹקִים וְשָׁמַעְנוּ כָּל דְּבָרֵיהֶם הַגֵּם כִּי הֵינּוּ נוֹפְלִים אֶרֶץ, וְעַתָּה כָּל אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה אֲדוֹנֵינוּ וּרְבִינוּ נַעֲשֶׂה, וַיֹּאמֶר בְּרוּכִים אַתֶּם לַה'. וַיִּקְוּ מִשָּׁם וַיִּלְכוּ דֶרֶךְ הַמִּדְבָּר עַל הַר אֶחָד קָרוֹב לְמִירוֹן וַיִּמְצְאוּ מַעְרָה וַיֵּשְׁבוּ בָּהּ, וַיַּעֲשׂוּ כָּל הָאֲרֻבְעִים יוֹם בְּקֹדֶשֶׁת וּבִטְהָרָה כָּל אֲשֶׁר נִצְטוּ לֹא גִרְעוּ דָבָר עַד כִּי לֹא הָיוּ סוֹרְגִישִׁים בְּעַצְמָם שׁוֹם דָּבָר מִדְּבַרֵי הָעוֹלָם וְלֹא רָאוּ כָּל אוֹתֵם הַיָּמִים לֹא אָדָם וְלֹא בַהֲמָה.

וַיִּרְאֵהוּ כְּאִשֶּׁר הִשְׁלִימוּ הָאֲרֻבְעִים יוֹם יֵצְאוּ אֶל הַמִּדְבָּר מִקּוֹם אֲשֶׁר עֹוֹבֵר נָחַל קִישׁוֹן מִלְּמַעְלָה מִצַּד מִקְוֹרוֹ כִּי שָׁם הָיוּ טוֹבְלִים כָּל אוֹתָם הָאֲרֻבְעִים יוֹם. וַיִּכְיֶנוּ עַצְמָם לְהַתְּפַלֵּל תְּפִלַּת מִנְחָה גְדוֹלָה וַיֹּאמְרוּ עֲנִינוּ כְּנֹ"ל, וַיִּתְּפַלְּלוּ לְפָנֵי הַשֵּׁם עַל כֵּךְ בַּתְּפִלָּה וּבַתְּחִינָה וּבִבְכִיָּה גְדוֹלָה וַעֲשׂוּ עֲגוּלָה בָּאָרֶץ וַיִּכְנְסוּ בַתּוֹךְ הַמַּעְגָּל וַיִּתְּנוּ יָדָם כָּל א' יָדוֹ לַחֲבֵרוֹ עַד אֲשֶׁר נִקְשְׂרוּ בַיָּדֵיהֶם זֶה עִם זֶה בְּעִיגוּל, וַיַּצְעֲקוּ אֶל ה' אַחֲרֵי נִפְלִית אַפִּים וַיִּזְכִּירוּ שֵׁם הַמְּפֹרֵשׁ וַיִּשְׁבִּיעוּ לְמֶלֶאךָ אַכְתָּרִיא"ל וּמַחְנָהוּ וּלְמֶלֶאךָ מַטְטְרוֹן וַיִּמְחַנְהוּ, וַיְהִי בַּהֲזִכִּירָם שֵׁם הַגְּדוֹל וְחַגְעֵשׁ וְחַרְעֵשׁ הָאָרֶץ וַיְהִי קוֹלוֹת

קולות וברקים ונפתחו השמים וירדו המלאכים עם כל מחנותיהם ויבקשו לפגוע ברי' יוסף ותלמידיו לולי שלא נתפרדו ידיהם, והתחזקו בכונות ושמות ידועות אצלם במחשבתם אבל לא בדבור כי לא היו להם כח לדבר, ונפלו כולם לארץ אמנם ידם משולבות זה עם זה ולא נפרדו, ומיד כאשר ירדו המלאכים הנז' התחילו בחרי אף הגדול ואמרו מי הוא זה ואיזה הוא אשר מלאו לבו להשתמש בשרביטו של מלך, ואיך מלאך לבך לדבר הזה אתה בשר ודם טפה סרוחה רמה ותולעה, ומי אתה כי קראת אל המלך, והנה כראות ר' יוסף המראה הגדולה הזאת אימתה ופחד גדול נפלה עליו מקול הרעש הגדול ומהאש הגדולה. רוכבי אש וסוסי אש מלאכים ושרפים וחיליהם מלאה כל הארץ ורוח סערה מפרק הרים ומשבר סלעים, וחרי האף הגדול מהמלאכים אשר בקשו לפגוע בו היה כאלם ונרדם לארץ הוא ותלמידיו, ולא נשבר בהם נשמה ולא יכלו לענות למלאכים כי נבהלו מפניהם.

ויוסף המלאך מטטרו"ן ויגע בו ויאמר דבר הלא תענה טפה סרוחה מה החרדה הגדולה אשר חרדת אלינו, ואוי לך כי לא חששת לכבוד קונך, אז כאשר נגע בו המלאך פתח פיו ויאמר בשפה רפה וחולשה גדולה ועיניו סתומות ויאמר מה יוכל העבד הגרוע והשפל לדבר לפני מלאכים קדושים וטהורים אם ללא תחזקוני, ועתה אדוני חזקוני והרשוני לדבר כי הנני כאבן דומם ופרחה רוחי, ונשמתי. ויושט המלאך אכתריאל גם הוא את ידו ויגע בו ויאמר ראה החזקתיך ודבר דבריך, ואז נחזק

נתחוק ר' יוסף ויפתח את פיו. ויען ר' יוסף ויאמר אל אלקים
הוא יודע אם במרד ואם במעל עשיתי כל המעשים האלה, כי
אם לכבוד קב"ה ושכינתיה להקים אותה מעפרא אשר היצ
מושפלת בעונותינו. ועתה אתם מלאכין עלאין קדישין עליכם
המצוה הזאת ולא יקרא תפארתי על הפעולה הזאת. ולכם
המלאכים ראוי להיות מקנאים קנאת ה' צבאות, ולכן בבקשה
מכם מלאכי השרת בכה השם הגדול המפורש אשר על שם
הקדוש הזה תלויים ועומדים עליונים ותחתונים, תנו כבוד לשמו
והורוני במה כחו של ס"מ ומחנהו ובמה אוכל להורידו.

ר' יענן המלאכים יחדיו הקשית לשאל' כי אם היית יודע בעונותי
של ישראל כמה הוא תקיף וכמה הוא חזק ואין מי שיכיר אותו
בלעדנו כי אנחנו שומרים נתיבות עליונים ממחנות סמא"ל
וסיעתו והוא חזק מאד ואין מי שיוכל להורידו. כי בין כוכבים
קנו ושם מושבו מוקף בג' מחיצות מחמת עון ישראל וחזק הוא
מאר ולא תוכל לו בלעדי הקב"ה בעצמו עד עת בא דברו.
ויוסף עוד ר' יוסף ויאמר כבר חרפתי למות נפשי על כבוד
קב"ה ושכינתיה, ואחרי אשר ראיתי מחנות קדושים ותנצל
נפשי בטחתי בחסדי האל יעזור לי ויעלה בידי ויבואו דבריכם
הטהורים כדת מה לעשות וכל אשר תאמרו לי אשמור מאד
לעשות. ויענו המלאכים ויאמרו שמע יוסף דבר ה' עד הנדו
לא נעלם לפני מי שאמר והיה העולם כי מחשבתך רצויה, אבל
עדיין לא הגיע השעה וכבר נגזרה גזרה אם תעירו ואם תעוררו
את האהבה. ועתה מצד החכמה והמדע מסודות נעלמים אשר חננך

צור עולמים וּבַם אֲנִי מוֹכְרָחִים לְכַבּוֹד שְׁמוֹ הַגְּדוֹל הַמְּפֹרָשׁ לומר לך ולהורות את הדרך אשר תעשה, אבל דע לך כי לא תוכל לו ולכן אל תכנס במקום שאינו ראוי לך ועד פה תבא ולא תוסיף. אבל אם תרצה לפצור בדבר על ידי שמו הגדול אנו נאמר לך מה תעשה. והאמת אם באולי תעלה בידך מה טוב חלקך ומה נעים גורלך.

ר' יוסף ויאמר קדישין עלאין דבריכס טובים ונכוחים אבל חס לבי בקרבי בראותי שכינת עוזו מושפלת וקנאתי לציון קנאה גדולה והי הטיב בעיניו יעשה. ואם יקטלני לו איחל לא אסיר מחשבתי ממנו, ואתם מלאכי עליון חזקוני במיטב הביון והיה לי לזכרון ולא אסור ימין ושמאל ובטחתי בשמו הגדול שלא יהיה לי פוקה ומכשול. אחרי כן פתח אכתריאל המלאך ואמר דע לך כי מצד אחד כנגדי יש לו לסמאל שתי מחיצות חזקות אחת חומרת ברזל מהארץ עד לשמים ואחת מחיצה גדולה של ים אוקיינוס זה הים גדול ורחב ידים, וכן גם כן ענה המלאך מטטרוין כי מצדו ונגדו יש לו לסמאל מחיצה מהר גדול של שלג וראשו מגיע השמימה, ועתה שים עיניך ולבך לכל אשר נאמר אליך וחזק ואמץ כי אתה צריך להשפיע ולהעביר אלו השלש מחיצות כדי לעלות על הר שעיר הוא אדום לשפוט את הר עשו.

ר' יוסף אשר תעשה בצאתך מזה המקום שים דרכך ולך דרך הר שעיר ושם אנו קודמים לפניך בהר שעיר למעלה וכל אשר העשה אתה למטה כפי אשר נאמר לך כן נעשה למעלה, ודיוקן נשמחך

נשמחך למעלה עמנו בכל פעולותיך אשר תעשה אתה למטה
 כן תעשה נשמחך למעלה, ולכן הזהר והשמר אל חפל דבר
 מכל אשר נאמר לך והיה בבואך דרך הר שעיר הזהר בקדושה
 ובמיעוט אכילה וביחודים כאשר עשיתם עד עתה כי כבר נשמתכם
 עלתה במעלה שכמעט אתם בגדר מלאכים ונשכח מכם דרכי
 העולם ובוה תתמידו ולא תפרד מחשבתכם מן המושכלות אפילו
 רגע אחד, והנה שם בדרך יבואו עליכם כת גדול של כלבים
 שחורים והם כתות של סמא"ל אשר שלח לבלבל כונתכם ולא
 תפחדו, ותזכירו עליהם שם של הוי"ה במילוי ההי"ן שהיא
 כמגין ב"ן וכמגין כל"ב ותכוננו בניקודו וביחודו ויברחו מפניכם,
 ומשם תלכו לעלות להר ותמצאו הר גדול של שלג עד לשמים
 ואין דרך לנסות ימין ושמאל, ותזכירו שם היוצא מפסוק הבאת
 עד אוצרות שלג הנודע לך צירופו וניקודו ויעקר ההר ממקומו,
 ותזכיר השם ש' תשלג בצלמון כאשר אתה יודע בצירופו וניקודו
 ויתבטל ההר ממקומו לגמרי, וחלך באלו הכונות בידך ולא
 תוון מחשבתך עד אשר תגיע למחיצה האחרת של ים אוקיינוס
 אשר גליו יעלו עד לשמים, ותזכיר עליו שמות היוצאים מהמזמור
 הבו לה בני אלים עם אזכרות שלו ככתבם ונקודותם וצירופם
 ומקורם ותתייבש והעבור ביבשה.

ואחריו כן חלך ותמצא חומה גדולה של ברזל מן הארץ עד
 לשמים ותקח בידך סכין ותכתוב עליהם שם היוצא
 מפסוק חרב לה' ולגדעון עם ניקודו ומקורו וחחתוך בסכין בתוך
 הברזל ותעשה פתח ותכנס, והזהרו שתחזיקו בפתח עד אשר

תעבור

תעבור אתה ותלמידך שלא תסגר יען כי אחרי אשר תעבורו
 יחזור הפתח ויסגר, ואחרי כן תלכו ותגיעו עד הר שעיר. ובאותו
 הפעם אנו משליכים לס"מ ממקומו וכבר הוא בידך ימסר, ואז
 יהיה בידך מוכן שם המפורש כתוב וחרות על סס של עופרת,
 וכן יהי' לך סס אחר ותכתוב עליו חרות כם היוצא מפסוק של
 זכריה ויאמר זאת הרשעה וישלך אותם אל תוך האיפה וישלך
 את אבן העופרת אל תוך פיה ותכתוב השם היוצא מהפסוק עם
 ניקודו ומקורו, ואחר כן תלך בכל אות נפשך בהר שעיר ושם
 תמצא סמאל הרשע וזוגתו לילית ותחפש אחריהם כי הם ברחו
 מפניך ונחבאו בחורבא אחרת ותמצא אותם בדמות שני
 כלבים שחורים זכר ונקבה ותקרב אליהם ולא תנפח
 מהם, ותשים על הכלב הזכר הטס של השם המפורש ועל
 הנקבה הטס האחר ומיר תשים הכל או שלשלת בצוארם והטסים
 עליהם והם יבואו אחריך עם כל סיעתם ואז חפץ הי' כבר עלה
 בידך, ותביא אותו לדין על הר שעיר שעברת ושם יתקע
 בשופר גדול ויתגלה המשיח ויעביר רוח הטומאה מן הארץ
 והקב"ה ישחוט אותו לפני הצדיקים ותהי' גאולה שלימה והיתה
 לה' המלוכה, אם את הדבר הזה תעשה על מתכונתו אשריך
 ומה טוב חלקך מה נעים גורלך, אך הזהר והשמר בכוננת
 הזמורות אתה ותלמידך ולא תפסיקו מהכונות אפילו רגע.
 ׀ הזהר מאד כי כאשר יהיה בידך סמאל וזוגתו ויבכו
 ויתחננו לך שתתן להם דבר מה לאכילה או לשתייה או איזה
 מזון לקיום גופם לא תשמע להם ולא תתן שום דבר כי יחנן
 קולו

אוצר הסיפורים

קולו אל תאמן בו, והזהר מאד על זה וגם על הכונות, כי אפילו שיהיה בידך צריך אתה שמירה גדולה מאד ולא תגרע דבר מכל אשר אמרנו לך וה' יהיה בכסלך ושמר רגלך מלכה, ואחר כן עלו שני המלאכים הקדושים בסערה השמים ור' יוסף רואה וכורע ומשתחוה, אבל תלמידיו עדיין היו נופלין על פניהם ולא יכלו להרים ראשם עד אשר עלו, וכאשר עלו המלאכים גם הם קמו בשמחה רבה, ואחרי אשר עלו המלאכים קמו ר' יוסף ותלמידיו בזריזות ויסדרו סדרי השמות והאזכרות והכונות אשר צוו והשני טסי העופרת וישימו פניהם דרך הר שעיר, והנס בדרך והנה לקראתם כתוח כלבים שחורים ויקומו עליהם ויסובו עליהם מכל צד, ומיד הזכירו השם אשר נצטוו ויפוצו הכלבים מעליהם ויברחו ולא נראו עוד, ואחר כן הלכו הלוח ועולים עוד כמו מהלך יום, ויהי לעת ערב מצאו הר גדול של שלג עצום מאד מן הארץ עד לשמים, ומיד נתחזקו בשמות ובצירופים הנזיל ויעקר ממקומו, ובצירוף האחר הנזיל נתבטל לגמרי.

פרק י"ג שם בלילה ההוא ואח"כ בבקר השכימו והלכו ב' ימים אחרים וביום השלישי כעלות השחר והנה לפניהם ים גדול ורחב ידים אשר היה הולך וסוצר וגליו עולים עד לשמים ומיד הזכירו השמות כמשנז"ל ויעברו בתוך הים ביבשה, ובחצי היום הגיעו לחומת הברזל הגדולה מן הארץ עד לשמים, ולקח ר' יוסף הסכין אשר כתב עליו השם הנז"ל ויחחוק בחומת הברזל אשר היתה עביה טפה ויעש בה פתח ויחזיקו את הפתח עד אשר עברו כל החמשה תלמידים, ובעת עוברים נתעצל אחד מן התלמידים

אוצר הסיפורים

יט

התלמידים אשר היה אחרון ונשפט הדלת מיד ר' יוסף ונסגר על רגל התלמיד ונלכדה רגלו, ויצעק מורי ורבי הציפני כי נלכדה רגלי, מיד הוציא ר' יוסף הסכין וחתך בברזל סביב רגלו ויעבור והדלת חזר למקומו, ויעלו לראש הר שער וילכו משם עד ערב וימצאו בקעה והנה שם כמה חורבות, וישמע קול כלבים צועקים ויבואו לתוך החורבה והנה שם נחבאים שני כלבים שחורים גדולים מאד זכר ונקבה וכאשר קרבו אליהם ויקפצו עליהם לבלוע אותם, והיה ביד ר' יוסף הטסים ומיה הרגיש כי הוא סמאיל לילית ויושט ידו הימנית ויתן הטס בצואר הכלב הזכר והשמאלית על צואר הנקבה, ותלמידיו בידם חבלים ויקשרו אותם והטסים עליהם, ומיד כאשר ראו כי כלתה עליהם הרעה נפשטו מצורת כלב ונתלבשו בצורתם צורת אדם ולהם כנפים ומלאו עינים כמו אש בוערת, ויתחננו ויבקשו מר' יוסף ליתן להם לחם ומים כדי להתקיים ולעמוד, ויאמרו לו אדונני עתה הנה אנחנו עם כל מחנותינו כפופים ואסורים בידך ואין בנו כח עוד ועשה בנו כטוב בעיניך, רק חן לנו במה לחיות בו כי הושלכנו ממחיצתינו אשר היינו נהנין מזיו השכינה מאחורי הפרגוד ועתה למה נמות חן לנו מוזן לחיותנו עד בואנו אל הר שער, וימאן ר' יוסף כאשר ציוה ולא רצה לתת להם מאומה.

ויהי הנה הולכים בדרך ור' יוסף עם תלמידיו שמחים וטובי לב ופניהם פני להבים וסמאיל וילית עם כל מחניהם הולכים ובוכים, וישמח ר' יוסף והתחיל לזוח דעתו עליו, ויאמר מי האמין לשמועתנו שהיו אומרים שלא יעלה בידינו, והנה זה

היום

היום ישמחו השמים ותגל הארץ ויאמרו בגוים ה' מלך. אז
 ענה סמא"ל ואמר ידעתי כי יכול תוכל ולא יבצר ממך מאומה
 ויבכו בכיה גדולה ויאמר אדוני מה תפחד ממני ומכל מחנותי
 אין לנו עור שום כח וחוזק והננו כלנו תחת ידיך לעשות רצונך
 אלא יתן לנו דבר מה להחזיק רוחנו כי במה נעמוד ונתקיים
 ער בואנו שמה. ויען ר' יוסף ויאמר לא אתן מאומה כאשר
 צוה. ויהי בכואם קרוב להר שעיר לקח ר' יוסף קורט לבונה
 להריח בה, ויאמר סמא"ל אם לא תתן לי אכילה תן לי מעט
 מזה הלבונה אשר בירך להריח בה, ויושט ר' יוסף את ידו
 ויתן לו מעט מהלבונה אשר בידו ויוציא סמא"ל גיצוק אש מפיו
 וישרוף את הלבונה, ועודנה ביד ר' יוסף ויעל עשנו באף
 סמא"ל וינתק את המוסרות והחבלים וישלך מעליו את ססי
 העופרת, ויתנגד הוא עם חיילותיו ויפגעו בתלמידיו וימותו מהם
 שנים מיד מקול התרועה אשר הריע סמא"ל וחיילותיו, ושנים
 אחרים נפגעו ויצאו מדעתם. ונשאר ר' יוסף לבדו הוא ותלמיד
 אחד והוא עייף ויגע ומשתומם ולא ידע כי בנפשו נתן לו
 הלבונה והקטיר לפניו באופן שעשה אותו ע"ז ונתבטלו כוחות
 הקדושה שבטסי העופרת ע"י הקטורת ובעונת לא שמר דברי
 המלאכים.

ובאותו רגע היה כל ההר עשן חשך ואפלה ובת קול יצאה
 ואמרה אוי לך יוסף ואוי לנשמתך שלא שמרת
 אשר צוותה ועבדת ע"ז והקטרת קטרת לסמא"ל והנה הוא רודף
 אחריו לטרדך מן העולם הזה ועולם הבא, ותלמיד האחד נשאר

עם רבי יוסף עייף ויגע וחלש והגיע עד שערי מות וישבו שם תחת אילן אחד כמו שמי שעות ויגוחו ואחר כך קברו שני התלמידים והלך לו רבי יוסף עם תלמידו האחד לחזור לדרכם ונהפכו תואר פניהם משונים ירוקים וחלשים ביותר, והשנים האחרים נכנס בהם שר וברחו והלכו להם אשר לא נודע באיזה מקום, עד כי לבסוף באו לעיר צפת אחר חודש ימים ומתו בקרוב מחמת הצער שהיו מצערים אותם השדים, ואחרי זאת הגיע רבי יוסף לעיר צידון ושם ישב ויצא לתרבות רעה, כיון שראה שלא נעשתה עצתו ובפרט ששמע הבת קול הנזכר נתיאש מן העולם הבא, וכרת ברית עם ליליית המרשעת ומסר עצמו בידה, והיה מטמא עצמו בכל טומאות עד כי בשמורת הקודש ובשאר שמות והשבעות אשר היה יודע היה משתמש בהם להרע, והיה משיע רוחין ושדין בכל לילה להביא לו את אשר יחפוץ, וכה משפטו ימים רבים, והי' מביא אשת שר א' כמעט בכל לילה ובבוקר הי' מצוה להחזירה, וכאשר השר הרגיש בדבר ושלח לקרוא לחרטומים ושם אותם שומרים בביתו ויאמר אליהם שיהיו סוכנים וזרזים בהשבעות ושמות הטומאה לעכב אותם שיבואו לקחת את אשתו, וכן עשו וישבו על משמרתם, ובלילה ההיא באו השדים במצות ר' יוסף ומיד הרגישו ועשו פעולות והשביעו אותם לדעת מה זה ועל מה זה, ויאמרו השדים אנו שלוחי רבי יוסף אשר יושב בצידון, מיד שלח תשר צבא אחד בספרים ומנחה לשר צידון כי מיד ישלח לו את ר' יוסף חי להנקם ממנו ולעשות בו יסורים קשים, והי' כאשר

אוצר הסיפורים

ראה ר' יוסף כי כלתה אליו הרעה ויודע הדבר על פי השדים אשר שלח מיד קודם שהגיע הכתב לשר צידון הלך והשליך עצמו לים ומת, ואני התלמיד החמישי נשארתי לבדי מוטל על ערש דוי כל ימי ואין רפואה למכתי וכל אברי מרתחין ואין לי מנוחה מן השדים, וכתבתי זה המעשה לזכרון וה' ירחם עלי ויאמר לצרותי די. כה דברי התלמיד יהודה מאיר אשר היה במעשה הגדול הגואל מר' יוסף דילדה ריינה. עד כאן.

ואני המעתיק העתקתי אותו מכתבים ישנים בלויים מאד אשר מצאתי אותם בגניזות ספרים אשר בצפת חוב"ב בכאן, וכתבתי את המעשה הזאת לאות ולזכרון למען אשר לא יקרב איש זר להביא הגאולה, הגם שאפשר שיפציר הרבר בחכמתו. וגם מזה יהיה למוסר השכל במה שאמר שלמה בחכמתו בטח אל ה' בכל לבך ואל בינתך אל תשען, שהיה ראוי שלא יבטח על בינתו וחכמתו ויהיה בטחונו בהקב"ה. וגם שמזה יראה האדם כמה מתחזק ס"מ וסיעתו מעונותינו שבשביל דבר מועט כזה נתבטל כח קדושת השמות הקדושים, ובזה ילמד ליראה את השם הנכבד הנודא ויחזור בתשובה שלימה לפניו יתברך, ובזה יבא הגאולה השלימה ע"י הקב"ה בעצמו יחזיר שכינתו למעון קדשו ויהודה וישראל יחזו בבנין אריאל ובביאת הגואל אכ"ר. כה דברי המעתיק, שלמה נאמרו הירושלמי.

